

— Ето азъ ей сега ще го изямъ. И магарето почнало да яде бодлитѣ.

Очуденъ отъ всичко това, лъвътъ казалъ на своя другаръ:

— Наистина, ти си чудно животно. Ако искашъ, азъ ще те призная за царъ и лъвоукротителъ.

— Съ удоволствие се съгласявамъ . . . отговорило магарето.

Ала за нещастие, насрѣща му — прѣдишниятъ му господаръ.

Въ единъ мигъ той го хваналъ и го повелъ къмъ дома си. Магарето почнало да се опира, но господарътъ му го шибналъ съ тоягата и то тръгнало подирѣ му. Колко се смѣли животнитѣ, не може да се изкаже. Отъ тоя часъ отъ магарето не само че не се боятъ, но при сгоденъ случай всѣки го дразни и му се присмива.

